

84

ซึ่งฮยอนหยุดคิดเรื่องที่บึงขึ้นมาในหัวเอาไว้ก่อนแล้วเดินก้าวหนักๆ ไปโรงเรียน กะจะรีบไปด่าชิงวู

'อยากจะทำ... แต่เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานรู้สึกเหมือนเคยเจอมาแล้ว รอบนี้ยังงี้ก็ไม่ว่าซะ หรือว่ามันจะเป็นลางสังหรณ์ที่เราารู้สึกไปเอง โขยงมาบอกว่าชอบพีซิงวู แล้วเราก็บอกให้โขยงลองคบกับผู้ชาย คนอื่นดูบ้าง ไม่นะไม่ ต่างกันนิดนึงดิ เออ... -- แล้วมันอะไรพะ จำไม่ได้ละ'

แหงะ...

ซึ่งฮยอนพยายามนึก ตอนนี่เธอยืนแข็งเป็นหินอยู่หน้าประตู โรงเรียนไปซะแล้ว

สาววัดรนักเรียนที่ดูแลอยู่หน้าประตูมองซึ่งฮยอนด้วยสายตา แปลกๆ แต่ซึ่งฮยอนก็ยืนเหม่อโดยไม่สนใจอะไรอยู่อย่างนั้น

God damn

แล้วความคิดบางอย่างก็แวบขึ้นมาในหัว ความคิดที่ทำให้ซึ่งฮยอน ก้าวขาไม่ออก ยืนวาบไปทั้งตัว

เธอยืนนิ่งอยู่หน้าประตู หน้าตาเหมือนจะร้องไห้ ไม่รู้จะทำ

อย่างไรดี เด็กๆ ที่เดินเข้ามาในโรงเรียนต่างมองเธอด้วยความเป็นห่วง

"อาจารย์ครับ..."

สารวัตรนักเรียนซึ่งไม่ได้อยู่ในสายตาของซึ่งฮยอนลงเรียกเธอดู แต่ซึ่งฮยอนกำลังคิดเรื่องของตัวเองอยู่เลยไม่ได้ยินเสียงเขา แถมตอนนั้น หน้าตาเธอยังดูเศร้าหนักกว่าเก่าอีกต่างหาก

"อาจารย์"

ซึ่งฮยอนสะดุ้งเฮือก ร้องลั่นด้วยความตกใจเมื่อมือใหญ่ๆ ของ ซวอนมาวางบนไหล่

"ขอโทษ!! แม่ฉันตะเถอะ!!!"

เสียงตะโกนไม่มีปีมีขลุ่ยของซึ่งฮยอนทำให้ซวอนกับสารวัตร นักเรียนตกใจ เด็กนักเรียนที่เพิ่งเดินเข้ามาก็เช่นกัน ทุกคนหันมามอง เธอเป็นตาเดียว

ซึ่งฮยอนตั้งสติได้ก็พบว่าตัวเองกำลังตกเป็นเป้าสายตาของทุกคน อยู่ โบนหน้าขาวๆ เปลี่ยนเป็นสีแดงก่ำ ดังนั้นเธอก็เลยทำเนียนตั้งท่าซูลงนิ้วผู้ตายสุดเท่แล้วพูดกับทุกคนว่า

"เป็นไง! พรสวรรค์ในการแสดงของอาจารย์"

"..-_-.."

"แหะๆ คุณสารวัตรนักเรียนจะ โทษทีนะเสียงดังไปหน่อย ^ ^"

"เออ มะ...ไม่เป็นไรครับ"

สารวัตรนักเรียนเกาหัว ตอบด้วยความงุนงงแล้วหันกลับไปจับ นักเรียนที่ผิดระเบียบต่อ ส่วนเด็กคนอื่นๆ หัวเราะท่าตลกๆ สายฟ้าแลบ ของเธอและเดินเข้าห้องเรียนไป ตอนเช้าได้เห็นอะไรสนุกๆ แบบนี้ทุกคน เลยอารมณ์ดีกันใหญ่

"ทำ...อะไรของอาจารย์นะ -_-"

ซวอนที่เดินตามหลังซึ่งฮยอนเข้ามาถามขึ้น

"Shit! ซวอน ฉันตายแล้ววะ"

"หา"

"ฉันบอกว่าฉันตายแล้วไง เพราะฉะนั้นตอนนี้เธอต้องไม่เห็นฉัน"

"พูดอะไรของอาจารย์เนี่ย หรือว่า...ไปโดนไอ้พวกแก๊งไหนมันตีมาแล้วจะให้ไปเข้าแก๊งด้วย"

"ให้ตายเถอะ! อย่งไอ้พวกนั้นมันไม่น่ากลัวหรอก ถ้าให้เจอแบบนั้นชะยังจะดีกว่า ฮือๆ..."

"ไม่ต้องห่วง ผมจะปกป้องอาจารย์เอง"

ซึ่งฮยอนเงยหน้าขึ้นมองซวอนแล้วส่ายหน้า ก่อนจะมองไปข้างหน้าอีกครั้ง

"มันเป็นความผิดของตนเอง ไม่ใช่เรื่องที่พวกเขาสองคนต้องมารับผิดชอบ มันเป็นเพราะฉัน... ฉันมันน่าตายจริงๆ มีลิบปากก็พูดไม่ได้"

"นี่ อาจารย์ไปทำผิดอะไรมานะ"

"Son of a bitch (ไอ้ลูกหมา) ฉันกำลังอารมณ์ไม่ดี"

ซึ่งฮยอนหันไปโบกมือไล่ซวอนที่เดินตามมา

"เข้าห้องเรียนไปได้แล้ว ไม่ต้องมาห่วงหรอกว่าฉันจะตายยังไง"

"ขอห้องละ อย่าทำอะไรโง่ๆ หน่อยเลย"

"หุบปากไปเลยนะ!"

ซึ่งฮยอนเดินจากไปห้องพักอาจารย์โดยมีสายตาเป็นห่วงของซวอนมองตามไปด้วย ถึงห้องพักอาจารย์แล้วซึ่งฮยอนก็ฟุบลงกับโต๊ะทันที

ตายๆ ทำไม่เป็นอย่างนี้พะเนี่ย TT TT ไชยของดันชอบที่ซิงวู ฮึก...

ฮือ ฉันสมควรโดนสองคนนั้นฆ่าจริงๆ เพราะฉันแท้ๆ ทั้งคู่ถึงได้... ไร้วัยยย

ซึ่งฮยอนหลับตาลงนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อหกปีก่อน

ตอนประมาณ ม.ปลาย ปีหนึ่งเห็นจะได้ ซิงวูเป็นนักเรียนแพทย์ฝึกหัดปีสอง ตอนนั้นซึ่งฮยอนกับไชยของเป็นเพื่อนกันมาได้สามสี่ปีแล้ว และไชยของเพิ่งจะสนิทกับแทจุน ทั้งสองคนมาเล่นที่บ้านซึ่งฮยอนบอปปยๆ จนเคยชิน เลยสนิทกับซิงวูและซึ่งโฮเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกันไปโดยปริยาย

ฮ้า... เหนื่อยชะมัด'

ซึ่งฮยอนเพ็งจะกลับจากการไปจัดการพวกนักเรียน ม.ปลาย ชาย
ของซอองนัมกับโซยองมา เธอขีดเลือดที่ติดอยู่ตามเสื้อผ้าแล้วทิ้งตัวลงนอน
บนโซฟา นอนป่นเรื่องที่เลิบทัก

'เลิบทักเลิบทักดี ไ้เวรพวกนั้น ถ้าเจออีกก็ต้องเอาให้ตาย'

ซึ่งฮยอนป่นพลาหงิบบุหรืขึ้นมากด้วย ขณะที่เธอกำลังจะเอามัน
ใส่ปาก ซึ่งวูก็มานั่งใกล้ขาเธอและแย่งมันไปเสียก่อน ซึ่งฮยอนเอ๋อมีมือ
ไปหมายจะแย่งกลับ แต่ซึ่งวูฉีกยิ้มให้และใส่มันเข้าปากตัวเอง

'อะไรเนี่ย ไ้พีบ้า~!!!'

'เพล่าๆ มั่งเถอะน่า'

'อยากตายหรือไง จี...'

'ยังอะ... แต่มีไรจะพูดด้วย'

'อาราย~ มีอะไรที่ว่ามาดี'

'ฉันชอบโซยอง'

'Me, too (ฉันก็ชอบโซยอง) ว่าแต่...อูๆ มาพูดเรื่องไรสาระทำไม
เนี่ย'

'ไม่ใช่เรื่องไรสาระนะ ซึ่งฮยอน ฉันไม่ได้ชอบโซยองด้วยความรู้สึก
อย่างนั้น ฉันชอบโซยองจากใจจริง อาจอาจจะห่างกันไปหน่อย แต่ก็แค่ห้า
ปีเท่านั้น ฉันสามารถเอาชนะมันได้'

'เฮอะ คนที่เสน่ห์แรงในหมู่สาวๆ โรงเรียนเราอย่างพีอะ ถ้าขึ้น
เพื่อนฉันไปยุ่งด้วยมีหวังโดนฆ่าแหงๆ'

'ฮยอนอา ฉันจริงจังจริงๆ นะ เธอก็เห็นไม่ใช่เธอว่าฉันเคยชอบ
ใครเมื่อไหร่กัน'

'พูดให้ชัดๆ เลยนะ โซยองไม่มีทางสนใจพีหรือ เพราะฉะนั้นห้าม
ไปยุ่งกับยัยนั้นเด็ดขาด ถ้าพีไปตามรังควานโซยองล่ะก็ ตายคามือฉันแน่!'

...'

ซึ่งฮยอนคิดถึงใบหน้าเศร้าๆ ของซึ่งวูในตอนนั้น

'ไปคบกับผู้หญิงคนอื่นเถอะ อย่ามายุ่งกับเพื่อนฉันเลย'

ตั้งแต่นั้นมาซึ่งวูก็กลายเป็นคนเจ้าชู้แบบกู่ไม่กลับ

นี่ถึงเรื่องในตอนนั้นขึ้นมาแล้ว ซึ่งฮยอนอยากจะทำตัวเองที่พูดแบบนั้นออกไปจริงๆ

ฉันเป็นคนทำลายความรักของพวกเขา พระเจ้า! ถ้าสองคนนั้นรู้คงไม่ปล่อยฉันเอาไว้แน่ เพราะฉัน...สองคนนั้นถึงต้องทรมานใจมาตั้งหกปีทำไงดีละ ฉันจะทำยังไงดี ทำยังไง...

แต่แล้วซึ่งฮยอนก็ลุกขึ้นพร้อมกับแฉะยิ้ม

อย่าทำให้สองคนนั้นจับได้ก็หมดเรื่อง วะฮ่าฮ่า ^ ^ ฉันนี่ฉลาดล้ำเลิศซะจริง

ซึ่งฮยอนยิ้มกว้างภูมิใจในความฉลาดของตัวเองและเดินฮัมเพลงออกจากห้องพักอาจารย์มาอย่างอารมณ์ดี ต่างกับตอนที่เพิ่งเข้ามาลิบลับว่ากันว่าอยู่ในป่า เสือจะมาเมื่อเราตก ซึ่งวุก็เช่นกัน ซึ่งฮยอนสะดุ้งตกใจกับการปรากฏตัวของซึ่งวุซึ่งโผล่มาได้จึงหะพอดิ แต่เธอก็ยังทำใจดีสู้เสือเดินยิ้มไปหาเขา

"สวัสดิ์คะอาจารย์ ^ ^"

"เออ...ครับ สวัสดิ์ครับอาจารย์เซ"

ซึ่งวุก็ทักทายตอบ ซึ่งฮยอนเดินยิ้มร่ามาหาเหมือนมีแผนการร้ายอยู่ในใจยังไงก็ไมรู้ เห็นท่าทางร่าเริงผิดปกติของเธอแล้วเขาก็กังวลว่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า แต่โชคดีที่ซึ่งฮยอนแฉะยิ้มและเดินผ่านเขาไปเฉยๆ

"ยัยนี่...เป็นอะไรของเค้านะ"

มองผมยาวๆ ของซึ่งฮยอนที่สยายลงมาเต็มหลังพลัวไปมาแล้วซึ่งวุก็ส่ายหน้า

85

"คุณหนู"

"อ้าว ซินฮยอง ^ ^"

ซึ่งฮยอนซึ่งกลับบ้านมาด้วยกันกับซุวอนเจอซินฮยองยืนรออยู่หน้า

อพาร์ทเมนต์ จึงเดินเข้าไปหาและยิ้มทักทายด้วยความดีใจ ชินฮยองอายุเท่ากับซิ่งวู เป็นผู้ช่วยคนสนิทของซิ่งวู และเป็นหัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยของแก๊งแพ็ค-ทรง

ซุวอนคิดว่าซมวอดมองชินฮยองด้วยท่าทางระแวงระวัง แต่ชินฮยองกำลังมองซิ่งฮยอนเลยไม่เห็นเขา

"มีอะไรหรือ มาทำอะไรที่นี่"

"คุณหนู ให้อพวกซิมวังที่เหลือกำลังจับตามองคุณหนูอยู่ ดูเหมือนว่าจะเป็นเพราะเรื่องคุณแทจุนเมื่อตอนนั้น"

"หึ ให้อพวกนั้น... เข้าใจแล้ว ตอนนีห้วนหน้าพวกมันถูกจับไปเลย คิดจะยึดอำนาจมาเป็นปฎิบัติสินะ" ซิ่งฮยอนบ่น

"ยังไงก็ระวังตัวด้วยนะครับ"

"อือ ๗ ๗ ขอบใจนะ ฉันทูแลตัวเองได้น่า นายคอยดูแลแต่พี่ก็พอ ๗ ๗"

"ไม่ครับ ผมจะคอยอยู่ข้างๆ คุณหนู"

"หา!"

"ลูกพี่สั่งผมมาดูแลคุณหนูครับ แม้ว่าตัวลูกพี่เองก็ดูไม่ค่อยปลอดภัย ผมรู้ว่าคุณหนูแข็งแรงมาก แต่ถ้าเกิดโดนโจมตีกะทันหันก็อาจจะเป็นอันตรายได้นะครับ ผมจะคอยคุ้มกันอยู่ข้างๆ คุณหนูเอง"

"ไม่จำเป็นหรอกครับ"

ซุวอนดึงซิ่งฮยอนเข้ามาหาตัว ตอนนีชินฮยองหันมาสนใจซุวอนแล้ว

"แกจะทำอะไรนะ!?"

"ผมเป็นแฟนซิ่งฮยอน"

โป๊ก!!!

ซุวอนตอบเสรีจก็โดนมะเหงกเจ็บแสบของซิ่งฮยอนเขกหัวเข้าให้หนึ่งที เขาหันไปมองซิ่งฮยอนน้ำตาลคลอ

"เขกหัวผมทำไมอ่ะ"

"เมื่อกี้เธอเรียกฉันว่าไงนะ ซิ่งฮยอนนั่งรอะ... -_- บอกตั้งกี่ครั้งแล้วว่าให้เรียกอาจารย์"

"เฮอะ! ยังไง...ผมก็เป็นแฟนของอาจารย์นะ"

"เอ่อ หมอเนี่ยแฟนใหม่ของคุณหนูเหรอครับ"

"ใช่ ผมไม่รู้หรอกนะว่าคุณเป็นใคร แต่ว่าผมจะปกป้องอาจารย์เอง"

"ฉันชื่อของซินฮยอง เป็นหัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยของแพ็ค-รยง ถึงแม้ว่าแก๊งซัมวังเกือบจะตายแล้ว แต่ก็ยังถือว่าเป็นแก๊งขนาดใหญ่ที่ยึดครองเกาหลีด้วยอยู่ดี นายคิดว่าจะชนะพวกมันได้หรือไง"

"ถ้าเพื่ออาจารย์ ผมให้ได้แม้กระทั่งชีวิต"

ซินฮยองยิ้มบางๆ แล้วสีหน้าก็กลับไปเย็นชาอีกครั้ง

"เอาเถอะ...ถึงจะพูดซะเท่าแต่ยังไงนายก็ยังเป็นเด็กอยู่ดี ไม่จำเป็นที่ต้องเอาชีวิตมาเสี่ยงหรอก ฉันจะดูแลคุณหนูซึ่งฮยองเอง ถ้าฉันเป็นคนดูแลมันคงจะดีกว่า จริงมั๊ย จะได้ไม่ต้องเอาชีวิตมาเสี่ยงง่ายๆ เหมือนนายด้วย"

"หี ถ้าไม่เตรียมใจเรื่องตายไว้ก่อนมันจะได้เรื่องอะไร"

"ถ้าเพื่อคุณหนูแล้วละก็ แค่เรื่องตายนะ...ฉันเตรียมใจไว้อยู่แล้ว"

ซินฮยองตอบนิ่งๆ ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกถึงสายตายินเยเยือกของซวอนที่มองมายังตัวเอง ซึ่งฮยองที่ได้แต่ทงฟังอยู่ข้างๆ จึงพูดแทรกขึ้นมาทันที

"Shut the fuck up!! (หุบปาก) พูดบ้าอะไรกันอยู่ได้! -- คนอย่างฉันไม่จำเป็นต้องให้ใครมาปกป้องหรอกยะ ซินฮยอง นายเองก็อย่ามัวทำอะไรไร้สาระ รีบกลับไปได้แล้ว ซวอน เธอก็รีบขึ้นไปข้างบนเร็วเข้า"

"ขึ้นไปเถอะครับ เดี่ยวผมจะคอยอยู่ดูแลคุณหนูให้เหมือนอากาศธาตุเลย"

ซึ่งฮยองถอนหายใจออกมากับท่าทางหนักแน่นของซินฮยองก่อนจะพยักหน้าซ้ำๆ

ซวอนไม่พอใจ แต่ก็ตามซึ่งฮยองเข้าบ้านไปเงียบๆ

"อาจารย์...คิดจะทำอะไรของอาจารย์นะ"

ซวอนเดินออกมาจากในครัวพร้อมกับน้ำเย็นหนึ่งแก้วกลางถามขึ้น

ซึ่งฮยอนย็มหวาน นิ้วเรียวเตะริมฝีปากที่เบะลงด้วยความไม่พอใจของ ฮยอนแล้วเอนตัวพิงเขา

"ฮยอน ตอนต้นเทอมนะ รู้ตัวมัยว่าเธอชอบแกลั้งทำเก๊กเป็นผู้ใหญ่ แต่ตอนนี้...เธอค่อยดูเป็นเด็กน่ารักขึ้นมาบ้างแล้ว ^ ^"

"ผมไม่อยากได้คำชมแบบนั้นจากอาจารย์หรอก"

ฮยอนหน้าแดง

"หน้าแดงแปริดเลย ^ ^"

"หี"

"เด็กน้อยน่ารัก..."

"อย่ามาทำเหมือนผมเป็นเด็กๆ นะ!!"

"อย่ามาทำเหมือนผมเป็นเด็กๆ นะ!!"

ซึ่งฮยอนพูดตามแล้วหัวเราะลั่น ฮยอนยิงหน้าแดง ไม่พูดอะไรอีก แล้วหยิบถ้วยชาขึ้นมาจิบแก้เขิน ซึ่งฮยอนหัวเราะพลางยกชาขึ้นมาดื่มเช่นกัน จากนั้นก็หยิบบุงหรือออกมาวางบนโต๊ะ

"ตอนนี้ฉันยังจำเป็นต้องใช้มันอยู่มัยน้ำ"

"ไม่" ฮยอนตอบซิงซัง

"เหรอก งั้นไม่สูบกี้ได้ แต่พูดถึงไอ้พวกซั่มวัง... มันก็เป็นแค่แก๊งเล็กๆ ฝีมือก็ไม่เท่าไหน' ฮินฮยของดันพูดชะเวอร์เลย ทำอย่างกับว่ามันเป็นคู่ต่อสู้ที่สมน้ำสมเนื้อกับแพ็ค-รยอง"

"เอ่อ..."

"แต่ฉันสู้กับพวกมันไปแล้ววะ ^ ^ ไอ้พวกนั้นมันบ้า พูดไปก็โมโหเปล่าๆ"

"ทำไมถึงมีเรื่องกันล่ะ ไม่ใช่เด็กๆ แล้วด้วย ถูกตำรวจจับขึ้นมาจะว่าไงล่ะ"

"ช่วยไม่ได้ กี้ไอ้บ้าแทจนดันไปลักพาตัวผู้หญิงของไอ้หัวหน้าแก๊ง ซั่มวังมา แถมยังเอามาฝากไว้กับฉันอีก บอก 'ฉันรักซอฮี' แล้วจะให้ฉันทนดูเฉยๆ ได้ไง ฮิ... ไอ้แกตัถนหากลับ แก่แล้วยังคิดจะมางานเด็กสาวควรา ลูกอย่างซอฮีอีก ฉันเลยกระเทีบไอ้เลวนั้นให้ซะเลย"

"คิก ^ ^"

ชูวอนหัวเราะเอนตัวไปฟิงข้างหลัง

"หัวเราะอะไรยะ"

"รู้มั๊ยครับ..."

"ไม่รู้"

"-- อาจารย์พูดจาหยาบค้ายชะมัด ผมเกลียดผู้หญิงที่พูดจาหยาบค้ายจริงๆ บางครั้งอยากจะจับมาฟาดให้สักที แต่ว่า...ไม่รู้ทำไมพออาจารย์เป็นคนพูดถึงได้ดูน่ารักอย่างนี้ สงสัยเป็นเพราะผมรักอาจารย์มากแน่ๆ เลย"

แปลบ!!

ออยู่ๆ ก็รู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมา

ฮาจิน

ตอนนั้น...บนยอดโซลทาวเวอร์ ภาพพระอาทิตย์สีแดงกำลังจะลาลับขอบฟ้า ฮาจินพูดด้วยน้ำเสียงที่ทำให้อบอุ่นใจยิ่งนัก คำพูดของเธอในตอนนั้นเหมือนกับคำพูดที่ชูวอนกำลังพูดอยู่ในตอนนี้

"ผมรักอาจารย์"

น้ำเสียงอ่อนโยนของชูวอนลอยเข้ามาในหูของซึ่งฮยอน รู้สึกถึงการกอดรัดและน้ำเสียงที่หนักแน่น

"ผมสัญญา ถ้าความรักของเราต้องแตกหักด้วยการจากไปของใครคนใดคนหนึ่ง นั่นต้องเป็นเพราะอาจารย์ เพราะผมจะไม่มีวันจากอาจารย์ไปเด็ดขาด ผมจะรักแต่อาจารย์ที่ทำให้ผมรักเท่านั้น ถึงแม้ว่าอาจารย์จะทิ้งผมไป ผมก็จะยังรักอาจารย์ ความรักของผมจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดไป"

"..."

การบอกรักที่เต็มไปด้วยความจริงใจทำให้ซึ่งฮยอนพูดอะไรไม่ออก อยากเชื่อว่ามันคือความจริง ความอบอุ่นจากชูวอนที่โอบกอดเธออยู่กำลังบอกเธอว่าอย่างนั้น

